

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/18/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201208
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014201208.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: 1/ Ing. H. D., narodený XX. K. XXXX, bytom E., T. XXXX/XX a 2/ E. D. narodený XX. O. XXXX, bytom E., právne zastúpení: JUDr. Dušan Maruščák, advokát, so sídlom Stropkov, Námestie SNP 538/1, proti: Okresný úrad Prešov, so sídlom Prešov, Námestie mieru č. 3, za účasti: 1/ C., narodený X. W. XXXX, bytom E. XXX/XX, 2/ N. E., narodený XX. G. XXXX, bytom E., 3/ JUDr. G., narodený XX. W. XXXX, bytom E., 4/ Ing. N., bytom E., 5/ L., bytom E., 6/ G., bytom E. a 7/ JO., bytom E., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 13. augusta 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/26159/69219/ŠSS-ZV, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2015, č. k. 3S 65/2014-71, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2015, č. k. 3S 65/2014-71, m e n í t a k, že rozhodnutie žalovaného z 13. augusta 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/26159/69219/ŠSS-ZV, z r u š u j e

a v r a c i a v e c žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade náhradu iných trov konania v sume 140,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 696,60 eur na účet právneho zástupcu žalobcov v 1. a 2. rade, v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Prešove (ďalej v texte len „krajský súd“) rozsudkom z 9. októbra 2015, č. k. 3S 65/2014-71 (ďalej v texte len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 13. augusta 2014, č. OU-PO-OVBP2-2014/26159/69219/ŠSS-ZV, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov v správnom konaní a potvrdil rozhodnutie Mesta Stropkov č. S 1435/2014/2003-OVRRaŽP zo 7. mája

2014, ktorým Mesto Stropkov rozhodlo o umiestnení stavby.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že predmetom preskúmania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§ 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku) je rozhodnutie o umiestnení stavby vydané podľa § 37 až § 39a stavebného zákona, v spojení s § 3 a § 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona.

Ďalej krajský súd uviedol, že na základe odvolaní žalobcov, žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolania zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Rozsah preskúmacieho konania bol daný rozsahom žalobných námietok, pričom žalobcovia namietali v procesnoprávnej aj v hmotnoprávnej rovine.

Krajský súd ďalej skonštatoval, že podľa žalobcov trpí správne konanie vážnym procesným pochybením spočívajúcim v prekážke litispendencie, lebo prvostupňový správny orgán začal o tom istom konať 27.09.2012, následne 24.09.2013 a naposledy 08.04.2014 bez toho, aby boli predchádzajúce správne konania zákonným spôsobom ukončené. Žalobcovia namietali porušenie § 3 ods. 1, § 30 ods. 1 a § 47 ods. 1 správneho poriadku.

Z obsahu administratívneho spisu podľa krajského súdu vyplýva, že konanie začaté 27.09.2012 bolo právoplatne ukončené vydaním rozhodnutia č. OVŽP 2012/003339-577 z 03.12.2012 (právoplatné 20.01.2013) z dôvodu, že navrhovateľ v stanovenej lehote neodstránil nedostatky návrhu. Konanie začaté 24.09.2013 bolo právoplatne ukončené vydaním rozhodnutia č. S 2440/2013/3621-OVRRaŽP z 23.10.2013 (právoplatné 23.12.2013) z dôvodu späťvzatia návrhu.

V obidvoch prípadoch boli podľa krajského súdu rozhodnutia riadne doručené žalobcom v 1. a 2. rade. V prípade rozhodnutia z 03.12.2012 bolo žalobcovi v 1. rade doručené 17.12.2012, žalobcovi v 2. rade 11.12.2012. V prípade rozhodnutia z 23.10.2013 bolo žalobcovi v 1. rade doručené 07.11.2013, žalobcovi v 2. rade 04.11.2013.

Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ žalobcovia namietali nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu, že prvostupňový správny orgán v rozhodnutí nesprávne uviedol, že prístupová cesta k rodinnému domu bude umiestnená na pozemkoch parcela CKN XXXX/XX a XXXX/XX (a nie aj po CKN XXXX/X), táto chyba bola odstránená postupom podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku a to listom z 20.11.2014, č. OÚ-PO-OVBP2-2014/26159/103354/SSS-ZV.

Rozhodnutia správnych orgánov sú podľa krajského súdu jasné, zrozumiteľné, skutková a právna argumentácia je v medziach logickej správnej úvahy, preto aj s poukazom na vyššie uvedené žalobcovia namietajú v procesnoprávnej rovine nedôvodne.

Ako nedôvodné vyhodnotil krajský súd aj námietky žalobcov v hmotnoprávnej rovine. Žalobcovia namietali zákonnosť rozhodnutia o umiestnení stavby vo vzťahu k prístupovej ceste k rodinnému domu a elektrickej prípojky.

Ďalej krajský súd poukázal na ustanovenia § 140, § 39, § 39a ods. 1 a 2, § 126 ods. 1, § 140a ods. 1 a § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a ustanovenie § 6 ods. 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti vo všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a vo všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie a skonštatoval, že vo vzťahu k prístupovej ceste žalobcovia namietali porušenie § 6 ods. 6 a 7 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., lebo priečelie rodinného domu súpisné č. XXX, ktorý je v ich podielovom spoluvlastníctve, je vo vzdialenosti iba 1,15 m od

okraja uvažovanej prístupovej cesty k rodinnému domu navrhovateľa.

Podľa krajského súdu z § 6 ods. 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. vyplýva, že vzdialenosť priečelí budov najmenej 3 m od okraja pozemnej komunikácie musí byť zachovaná len u priečelí budov, v ktorých sú okná obytných miestností.

V danom prípade je prístupová cesta k rodinnému domu stavebníka umiestnená medzi existujúcimi rodinnými domami, a vo vzťahu k žalobcom je vedená popri stene ich rodinného domu, kde nie sú umiestnené okná obytných miestností (čo v konaní spochybnené ani nebolo). Preto bez ohľadu na argumentáciu správnych orgánov, že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje veta za bodkočiarkou, (že ide o stavbu umiestnenú v stavebnej medzere medzi existujúcimi rodinnými domami) neobstoí podľa krajského súdu námietka žalobcov o porušení § 6 ods. 6 a 7 vyhlášky č. 532/2002 Z. z..

Podľa § 37 ods. 2 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia podľa krajského súdu vyplýva, že predmetom územného konania je posúdenie návrhu na vydanie územného rozhodnutia z hľadisk § 37 ods. 2 stavebného zákona. Stavebnému úradu, ani žalovanému, sa v konaní o umiestnení stavby neprislúcha zaoberať hypotetickými tvrdeniami o možných škodách v súvislosti s existenciou alebo užívaním stavby, o umiestnení ktorej sa v konaní rozhoduje, prípadne pri ďalšom využívaní prístupovej cesty aj pre ďalších stavebníkov.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že riešenie občianskoprávných nárokov plynúcich zo škôd vzniknutých v súvislosti s užívaním stavby je vo výlučnej právomoci súdov, keďže s poukazom na § 127 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka vlastník vecí sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného, alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok úpravami pozemku alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vnikať na susediaci pozemok a nešetrne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce na jeho pozemok.

K ochrane majetku zaviazal navrhovateľa stavebný úrad v podmienke č. 7 rozhodnutia pre umiestnenie a projektovú prípravu stavby, podľa ktorej stavebník, resp. právnická alebo fyzická osoba oprávnená na vykonávanie stavebných prác podľa osobitých predpisov, ktorá bude uskutočňovať stavbu, je povinný dbať na to, aby v súvislosti s výstavbou rodinného domu a prístupovej cesty čo najmenej rušil užívanie susedných pozemkov a stavieb, a aby vykonávanými prácami a dopravou stavebných výrobkov na stavenisko a odvoz zeminy a stavebného odpadu zo staveniska, ako aj samotnou stavebnou činnosťou nevznikli škody a po skončení výstavby je povinný uviesť stavebný pozemok alebo stavbu do pôvodného stavu, a ak to nie je možné alebo hospodársky účelné, poskytnúť vlastníkovi náhradu podľa všeobecných predpisov o náhrade škody.

Podmienky územného rozhodnutia sú pre stavebníka záväzné a následkom ich nedodržania je protiprávne konanie.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na súhlasné záväzné stanovisko dotknutého orgánu - Okresného úradu Stropkov, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. D/2013/00027-02 z 10.10.2013, ktorý k umiestneniu novostavby rodinného domu a ďalších stavebných objektov nemal pripomienky a uviedol, že stavebné práce v dotyku s cestou 11/575 je potrebné vykonať tak, aby nebola poškodená konštrukcia cesty, a nedochádzalo k znečisteniu dotknutého úseku cesty, ohrozovaniu cestnej premávky a užívaním nového vjazdu nesmie dôjsť k znečisťovaniu cesty. Ku kolaudačnému konaniu požadujú prizvať cestný správny orgán a správcu cesty.

Nedôvodné sú podľa názoru krajského súdu aj námietky žalobcov vo vzťahu k umiestneniu stavby - elektrickej prípojky.

Podľa § 39 ods. 10 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike, ak žiadateľ o zriadenie odberného elektrického zariadenia alebo elektrickej prípojky nie je vlastníkom nehnuteľnosti, v ktorej má byť odberné elektrické zariadenie alebo elektrická prípojka zriadená, je povinný požiadať vlastníka nehnuteľnosti o súhlas so zriadením odberného elektrického zariadenia alebo elektrickej prípojky. Vlastník nehnuteľnosti je povinný tejto žiadosti vyhovieť, ak nepreukáže, že v dôsledku zriadenia odberného elektrického zariadenia alebo elektrickej prípojky budú neprimeraným spôsobom porušené jeho práva; ustanovenie odseku 12 tým nie je dotknuté. Odmietnutie žiadosti je povinný vlastník nehnuteľnosti odôvodniť.

Východoslovenská distribučná, a.s., Košice vo vyjadrení č. 14451/2012/ 5100962744 z 21.11.2012 uviedla, že napojenie nízkonapäťovej NN prípojky žiada realizovať z najbližšieho bodu NN vzdušnej siete a napojenie odberného miesta realizovať z prípojkovvej skrine, ktorá bude umiestnená na podpernom bode distribučného vedenia, pričom istenie v prípojkovvej skrini žiada zabezpečiť samostatnými poistkovými článkami typu PH00.

Žalobcovia v odvolaniach z 21.05.2014 a 22.05.2014 zhodne uviedli, že vzdušné vedenie sa môže realizovať aj bez ich súhlasu, z čoho implicitne vyplýva, že žalobcovia sa týmto k zámeru zriadenia odberného elektrického zariadenia vyjadrili a z obsahu ich vyjadrenia je zrejmé, že nejde o nesúhlasné stanovisko.

Z uvedených dôvodov, keďže rozhodnutia a postup správnych orgánov v medziach žaloby boli v súlade so zákonom, krajský súd podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobcovia neboli v konaní úspešní, žalovaný ani ďalší účastníci konania nemajú zo zákona právo na náhradu trov konania, preto súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolanie

Žalobcovia v 1. a 2. rade podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2015, č. k. 3S 65/2014-71, odvolanie (ďalej v texte len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte len „odvolací súd“) rozhodol tak, že zmení rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si žalobcovia uplatnili právo na náhradu trov konania.

V podanom odvolaní žalobcovia zhodne uviedli, že podávajú odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu v celom rozsahu jeho výrokovej časti, z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a/ a f/

Občianskeho súdneho poriadku.

Žalobcovia v podanom odvolaní ďalej uviedli, že ako vyplýva z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, pri svojom rozhodovaní súd neakceptoval námietku žalobcov v hmotnoprávnej rovine, ktorými namietali rozhodnutie o umiestnení stavby vo vzťahu k prístupovej ceste k rodinnému domu, ktorú súd prvého stupňa vo svojom rozsudku vyhodnotil ako neodôvodnenú.

Ďalej žalobcovia uviedli, že vychádzajúc z ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku musí správny orgán vo svojom rozhodnutí reagovať na dva okruhy problémov na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ich právny význam.

V odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa je podľa žalobcov konštatované (str. 13), že prístupová cesta k rodinnému domu stavebníka umiestnená medzi existujúcimi domami je vedená popri stene rodinného domu žalobcov, kde nie sú umiestnené okná obytných miestností (čo v konaní spochybnené ani nebolo), a preto bez ohľadu na argumentáciu správnych orgánov, že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje veta za bodkočiarkou, (že ide o stavbu umiestnenú v stavebnej medzere medzi existujúcimi rodinnými domami) neobstojí námietka žalobcov o porušení § 6 ods. 6 a ods. 7 vyhlášky č. 532/2002 Z. z..

Podľa žalobcov, vychádzajúc z ustanovení § 6 ods. 6 a 7 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. je nepochybné, že pre posúdenie vzdialenosti podľa týchto ustanovení sú smerodajné vzdialenosti priečelia budovy s umiestnenými oknami obytných miestností od okrajov pozemných komunikácií, pričom tieto vzdialenosti ani súd neposudzoval a obmedzil sa iba na nič vecne a právne nehovoriace konštatovanie, že prístupová cesta k rodinnému domu stavebníka umiestnená medzi existujúcimi domami je vedená popri stene ich rodinného domu, kde nie sú umiestnené okná obytných miestností a vôbec sa nezmienil o vzdialenosti priečelia domu (s umiestnenými oknami obytných miestností) od okraja pozemnej komunikácie.

Vo svojej žalobe pritom žalobcovia namietali, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (Mesta Stropkov č. S 1435/2014/2003-OVRRaŽP zo 07.05.2014), s ktorým sa stotožnil aj žalovaný, bolo vydané práve v rozpore s ustanoveniami § 6 ods. 6 a ods. 7 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., keďže vzdialenosť priečelia rodinného domu súpisné č. XXX (s umiestnenými oknami obytných miestností), v podielovom spoluvlastníctve žalobcov, je vo vzdialenosti iba 1,15 m od okraja pozemnej komunikácie - prístupovej cesty k rodinnému domu na pozemku parcela KCN č. XXXX/X v k. ú. E..

Krajský súd podľa žalobcov vychádzal z posúdenia skutkových okolností týkajúcich sa posudzovania vzdialenosti pozemnej komunikácie od steny rodinného domu žalobcov, pričom táto vzdialenosť je podľa ustanovenia § 6 ods. 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. nepodstatná, nakoľko vecný a právny význam má iba vzdialenosť priečelia budovy i domu žalobcov s umiestnenými oknami obytných miestností od okrajov pozemnej komunikácie.

Medzi právnym posúdením a skutkovými zisteniami musí byť pritom podľa žalobcov logický vzťah a právne posúdenie veci musí obsahovať konkrétny odkaz na príslušný právny predpis, z ktorého správny orgán vo výrokovej časti rozhodnutia vychádzal, a z ktorého vyvodzuje svoje právne posúdenie. Nestačí len citácia príslušného ustanovenia, ale je žiaduce, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením.

Ďalej žalobcovia uviedli, že súd prvého stupňa sa pri odôvodnení svojho rozsudku úplne stotožnil s vyjadrením žalovaného a nevyhodnotil ani zjavne nesprávne právne posúdenie veci správnymi orgánmi, ktoré svoje rozhodnutia založili na právnom závere, že na stavby, na ktoré bolo vydané územné rozhodnutie, sa vzťahuje ustanovenie § 6 ods. 6 veta za bodkočiarkou vyhlášky č. 532/2002 Z. z., keď stavbu stavebníka posudzoval ako budovu umiestňovanú v stavebných medzerách radovej zástavby.

Žalobcovia v priebehu konania jednoznačne prezentovali, že v prípade stavieb, na ktoré bolo územné rozhodnutie vydané, sa jednoznačne nejedná o stavebnú medzeru v radovej zástavbe skupiny domov stojacich vedľa seba so spoločnou nosnou stenou, ale ide o voľne stojace (izolované) rodinné domy (STN 73 4301), ktoré v žiadnom prípade nemôžu byť posudzované

Vo svojom rozsudku sa tak podľa žalobcov súd prvého stupňa absolútne nevysporiadal s tým, či ide o stavbu v radovej zástavbe alebo o voľne stojaci rodinný dom, pričom žalovaný svoje rozhodnutie jednoznačne založil na právnom závere, že ide o radovú zástavbu, ktorú je potrebné vo väzbe na ustanovenie § 6 ods. 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. právne posudzovať podľa znenia vety za bodkočiarkou a k tomuto smerovala aj žalobná argumentácia žalobcov. Ak teda súd prvého stupňa dospel k záveru, že ide o radovú zástavbu, musel dať vo svojom rozsudku žalobcom odpoveď na ich argumentáciu. Ak by však dospel k opačnému záveru a stotožnil sa s názorom žalobcov, že v danom prípade nejde o radovú zástavbu, musel preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže správne orgány rozhodli na základe nesprávneho ustanovenia právneho predpisu.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu totiž podľa žalobcov vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia nepochybne predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

Neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky je princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci.

III.

Vyjadrenie k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. októbra 2015, č. k. 3S 65/2014-71, potvrdil ako vecne správny a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že nemá žiadne námietky proti odvolaním napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a plne sa stotožňuje s jeho výrokovou časťou a s jeho odôvodnením.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť

rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanom odvolaní žalobcu v 1. a 2. rade podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) dospel k záveru, že odvolania žalobcov v 1. a 2. rade sú dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej správnosti rozsudku krajského súdu, ktorý po preskúmaní zákonnosti postupu rozhodnutia žalovaného podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné.

Ustanovenie § 157 Občianskeho súdneho poriadku je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

Žalobcovia v odvolaní proti rozsudku krajského súdu (ako aj v podanej žalobe a v správnom konaní) namietali, že umiestňovaná stavba, prístupová cesta k rodinnému domu, umiestňovaná na parcele CKN č. XXXX/X, k. ú. E., vrátane umiestňovania novostavby rodinného domu na pozemku CKN č. XXXX/XX, k. ú. E., je umiestnená v rozpore s § 6 ods. 6 a 7 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, keď vzdialenosť priečelia rodinného domu žalobcov súpisné č. XXX postavenom na parcele CKN č. XXXX, k. ú. E., je vo vzdialenosti iba 1,15 metra od okraja umiestňovanej prístupovej cesty k rodinnému domu stavebníka na parcele CKN č. XXXX/X, k. ú. E..

Odvolatelia poukazovali, že krajský súd svoje rozhodnutie založil na právnom závere, že na umiestňované stavby je potrebné aplikovať ustanovenie § 6 ods. 6 veta za bodkočiarkou vyhlášky č. 532/2002 Z. z., keď stavbu stavebníka (prístupovú cestu) posúdil ako stavbu umiestňovanú v stavebných medzerách radovej zástavby. Odvolatelia tvrdili, že krajský súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s tým, či ide o stavbu v radovej zástavbe, alebo o voľne stojaci rodinný dom. Ak teda krajský súd dospel k záveru, že ide o radovú zástavbu, musel mať v rozsudku uvedenú argumentáciu k tejto skutočnosti, a pokiaľ by dospel k opačnému záveru a stotožnil sa s názorom žalobcov, že sa nejedná o radovú zástavbu, bol povinný preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušiť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď správne orgány rozhodli na základe nesprávneho ustanovenia právneho predpisu. V tomto smere poukázal na nutnosť riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Procesná teória rozumie nesprávnym právnym posúdením pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, aplikoval správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo interpretoval správne právnu normu, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je potom omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia konštatuje, že v danom prípade priečelie rodinného domu súpisné č. XXX na pozemku parc. XXXX, k. ú. E., v ktorom sú okná obytných miestností, je orientované na východnú stranu. Na severnej fasáde rodinného domu, popri ktorom vedie navrhovaná prístupová komunikácia sa nenachádzajú žiadne okná obytných miestností. Prístupová komunikácia, ktorá je predmetom územného konania je navrhovaná v stavebnej medzere medzi dvoma existujúci rodinnými domami. Vzhľadom na umiestnenie navrhovanej komunikácie v území vo vzťahu k rodinnému domu odvolateľov, ide o prípad, kedy platí veta za bodkočiarkou § 6 ods. 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., keď

vzdialenosť 3 metre od priečelia budovy po okraj komunikácie nemusí byť dodržaná.

Podľa odvolacieho súdu bolo potrebné v konaní posúdiť, či na zistený skutkový stav mohol žalovaný aplikovať ustanovenie § 6 ods. 6 veta za bodkočiarkou vyhlášky č. 532/2002 Z. z. vo vzťahu k umiestňovaniu prístupovej cesty k rodinnému domu.

Z obsahu administratívneho spisu, z fotodokumentácie, ktorá bola jeho súčasťou, z kópie Katastrálnej mapy z 01.10.2012, nevyplýva odvolaciemu súdu, že by umiestňovanie posudzovanej prístupovej cesty bolo medzi domami, tvoriace medzeru v radovej zástavbe rodinných domov.

Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia poukazuje na ustanovenie § 6 ods. 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., avšak v dôvodoch rozhodnutia nekonštatuje, že umiestňovaná prístupová komunikácia je navrhovaná v stavebnej medzere medzi dvoma existujúcimi radovými rodinnými domami, ale používa formuláciu medzi dvoma existujúcimi rodinnými domami, obdobne aj vo vyjadrení k žalobe žalovaný v podaní z 24.11.2014 č. l. 38-40 súdneho spisu k námietke č. 3 toto neuvádza. Zo samotnej fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisu vyplýva, že umiestňovaná prístupová komunikácia je umiestňovaná medzi dvoma samostatne stojacimi rodinnými domami - rodinného domu žalobcov a medzi samostatne stojacim rodinným domom spolu s dvojgarážou, postavenom na samostatnom pozemku.

Po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu odvolací súd konštatuje, že zo spisového materiálu nie je preukázané, že umiestňovanie prístupovej komunikácie na parcele CKN č. XXXX/X, k. ú. E., bolo v stavebnej medzere existujúcej radovej zástavby. Keďže uvedená skutočnosť v konaní nebola zrejmalá, krajský súd nesprávne vec právne posúdil, keď na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 6 ods. 6 veta za bodkočiarkou vyhlášky č. 532/2002 Z. z..

Podľa odvolacieho súdu aplikovať ustanovenie § 6 ods. 6 veta za bodkočiarkou (vzhľadom na gramatický výklad tohto ustanovenia) je možné len v prípade umiestňovania budov v stavebných medzerách radovej zástavby, čo z administratívneho spisu nevyplývalo.

Ďalej podľa odvolacieho súdu správne orgány boli povinné aplikovať v súvislosti s umiestňovaním novostavby rodinného domu, ustanovenie § 47 písm. b/ zákona č. 50/1976 Z. z., ktoré upravuje všeobecné technické požiadavky na navrhovanie stavieb, v ktorom sa konštatuje, že v prípade umiestňovania novostavieb (novostavba rodinného domu), je potrebné, aby bola stavba prístupná z cesty, miestnej komunikácie alebo účelovej komunikácie. Pozemok parcela CKN č. XXXX/X, k. ú. E. je v katastri nehnuteľností vedená ako záhrady, teda nejedná sa o pozemok, ktorý by v katastri nehnuteľností bol vedený ako inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti.

Umiestňovanie prístupovej komunikácie bolo potrebné posúdiť nielen v intenciách právnej úpravy zákona č. 50/1976 Zb., ale aj právnej úpravy zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a vykonávacích predpisov k tomuto zákonu - vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon).

Žalovaný ani prvostupňový správny orgán sa v dôvodoch rozhodnutia nevysporiadal s aplikáciou ustanovenia § 47 písm. b/ zákona č. 50/1976 Z. z. na prejednávajúcu vec, ktorý upravuje všeobecné technické požiadavky na navrhovanie stavieb, keď pri umiestňovaní novostavby rodinného domu je potrebné požadovať, aby umiestňovaná stavba rodinného domu bola prístupná z cesty, z miestnej komunikácie alebo z účelovej komunikácie, keď navyše charakter takejto komunikácie parcela CKN č. XXXX/X, k. ú. E., v čase rozhodovania nemá. Keďže správne orgány sa s umiestnením stavby v súlade s ustanovením § 47 písm. b/ nezaoberali a umiestnenie rodinného v kontexte tejto právnej úpravy nevyhodnotili, bolo potrebné aj z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, keď sa nevysporiadali s námietkou žalobcu, že k umiestňovanej novostavbe rodinného

domu vedie existujúca komunikácia, ktorou má byť parcela CKN č. XXXX/X, k. ú. E., ktorá je v katastri nehnuteľností vedená ako cestné teleso.

Pri aplikácii § 250ja ods. 3 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil vec správnomu orgánu na ďalšie konanie, aplikujúc ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodov § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku, keď napadnuté rozhodnutie, vo vzťahu k aplikácii § 47 zákona č. 50/1976 Zb. a vo vzťahu k tvrdeniu, že existuje prístupová komunikácia k umiestňovanému rodinnému domu nevychádza z riadne zisteného skutkového stavu veci a v tomto smere v rozhodnutí žalovaného absentuje akékoľvek zdôvodnenie.

V.

Trovy prvostupňového a odvolacieho konania

Vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu vo veci samej rozhodol odvolací súd o trovách celého konania vrátane konania pred krajským súdom (§ 224 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) tak, že úspešným žalobcom priznal náhradu iných trov konania v sume 140,- eur (súdny poplatok za žalobu v sume 70,- eur plus súdny poplatok za odvolanie v sume 70,- eur) a trovy právneho zastúpenia v sume 696,60 eur, a to za:

Prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 10.10.2014

- výška odmeny pri zastupovaní dvoch účastníkov za jeden úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je 134,- eur x 2, t. j. 268,- eur - 50 %, t. j. 268,- eur - 134,- eur, t. j.134,- eur
- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 8,04 eur

Spísanie žaloby zo dňa 18.10.2014

- výška odmeny pri zastupovaní dvoch účastníkov za jeden úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je 134,- eur x 2, t. j. 268,- eur - 50 %, t. j. 268,- eur - 134,- eur, t. j.134,- eur
- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške8,04 eur

Účast' na pojednávaní súdu dňa 09.10.2015

- výška odmeny pri zastupovaní dvoch účastníkov za jeden úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je 139,83 eur x 2, t. j. 279,66 eur - 50 %, t. j. 279,66 eur - 139,83 eur, t. j.139,83 eur
- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške.....8,39 eur

Spísanie odvolania proti rozsudku krajského súdu zo dňa 20.11.2015

- výška odmeny pri zastupovaní dvoch účastníkov za jeden úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súlade s ustanovením § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je 139,83 eur x 2, t. j. 279,66 eur - 50 %, t. j. 279,66 eur - 139,83 eur, t. j.139,83 eur
- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške.....8,39 eur

Spolu odmeny a náhrady.....580,50 eur

20 % DPH z odmeny a náhrad (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).....116,10 eur

Spolu trovy právneho zastúpenia.....696,60 eur

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.